

207

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 10 czerwca 1948 r.

o przyznaniu Wystawie Ziem Odzyskanych we Wrocławiu ulg w zakresie ochrony wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Na podstawie art. 3 ust. 3, art. 90 ust. 3 i art. 182 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 10, poz. 63, z 1945 r. Nr 58, poz. 334 i z 1948 r. Nr 24, poz. 164) zarządzam, co następuje:

§ 1. Publikacja albo jawne stosowanie wynalazku lub wzoru, wystawionych na Wystawie Ziem Odzyskanych we Wrocławiu w czasie od dnia 1 lipca 1948 r. do dnia 15 października 1948 r. włącznie, nie będzie przeszkodą do uzyskania patentu lub do zarejestrowania wzoru, jeżeli nastąpiły po wystawieniu, zgłoszenie zaś wynalazku lub wzoru w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej nastąpiło przed upływem sześciu miesięcy od daty wystawienia. Pod tymiż warunkami samo wystawienie wynalazku lub wzoru na wymienionej wystawie, ani inne zgłoszenie, dokonane w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej po dacie wystawienia, nie będzie przeszkodą do uzyskania patentu lub zarejestrowania wzoru.

§ 2. Zgłoszenie w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej znaku towarowego, umieszczonego przedtem na towarze, wystawionym na wymienionej wystawie, będzie korzystało z prawa pierwszeństwa od daty wystawienia, jeżeli zgłoszenie to nastąpiło przed upływem sześciu miesięcy od tej daty.

§ 3. Do zgłoszenia wynalazku lub wzoru, wniesionego do Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej z powołaniem się na ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszym, powinno być dołączone zaświadczenie zarządu wystawy, wymieniające przedmiot i datę wystawienia, do zgłoszenia zaś znaku towarowego — zaświadczenie stwierdzające, że dany znak umieszczony był na towarze, wystawionym na tej wystawie, tudzież wymieniające osobę wystawcy, przedsiębiorstwo, rodzaj towaru oraz datę wystawienia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. Eugeniusz Szyr

208

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 czerwca 1948 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych, wydane co do § 1 pkt 1) — 5) w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 84 i art. 85 ust. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych, wydanym co do §§ 2-11 w porozumieniu z Ministrami Przemysłu oraz Apropowizacji i Handlu (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 365), zmienionym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 24 listopada 1947 r., wydanym co do § 1 pkt 1) w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 466), wprowadza się zmiany następujące:

1) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. 1. Prowadzący księgi handlowe obowiązani są prowadzić kontrolę ilościową w postaci

ksiąg, kartotek lub w inny odpowiedni sposób. Kontrola ta powinna ujawniać codziennie, w miarę zachodzących zmian, ilościowo i wartościowo bądź tylko ilościowo przychód, rozchód i stan, odrębnie dla każdego rodzaju lub grupy rodzajowej:

- a) towarów, nabytych w celu dalszej odsprzedaży,
- b) surowców, półwyrobów i materiałów pomocniczych, nabytych do produkcji,
- c) wytworzonych wyrobów, półwyrobów i produktów ubocznych.

2. Właściwe organizacje samorządu gospodarczego określają dla poszczególnych grup przedsiębiorstw rodzaje lub grupy rodzajowe towarów, surowców, półwyrobów, wyrobów, produktów ubocznych i materiałów pomoc-

- nicznych, które co najmniej powinny być ujawniane odrębnie w kontroli ilościowej. Na tej podstawie Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu sporządza wykazy i ogłasza je w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.
3. Kontrolą ilościową można nie obejmować rozchodu towarów, gdy rozchód odbywa się w ramach drobnej sprzedaży różnorodnych towarów konsumentom. Kontrolą ilościową można także nie obejmować materiałów pomocniczych, gdy ich koszt zakupu w stosunku do kosztów wytwarzania jest nieznaczny.
  4. Jeżeli przedsiębiorstwo oprócz sprzedaży towarów w większych ilościach bądź celem dalszej odsprzedaży lub przeróbki prowadzi także drobną sprzedaż różnorodnych towarów konsumentom, kontrolę ilościową w odniesieniu do drobnej sprzedaży konsumentom można ograniczyć do podania ogólnej ilości. W tym celu należy z odpowiednich rachunków kontroli ilościowej zapisać na rozchód towary, przeznaczone do drobnej sprzedaży i podać ich wartość.
  5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, kontrolę ilościową w odniesieniu do sprzedaży towarów można ograniczyć do ujawniania ilości towarów sprzedanych w większych ilościach lub celem dalszej odsprzedaży albo przeróbki, jeżeli sprzedaż towarów i ich wydawanie odbiorcom odbywa się w obrębie tego samego pomieszczenia w warunkach, w których nie jest możliwe określenie z góry, do jakiego rodzaju sprzedaży jest przeznaczony towar, znajdujący się w miejscu sprzedaży.
  6. Upoważnia się dyrektorów izb skarbowych, w przypadkach uzasadnionych istotnymi trudnościami, do zwalniania podatników na ich prośbę od obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej w całości lub częściowo.
  7. Prośby o zwolnienie od obowiązku prowadzenia kontroli ilościowej należy wносить nie później niż na miesiąc przed rozpoczęciem okresu rachunkowego, którego dotyczy prośba o zwolnienie.“;
    - 2) § 6 otrzymuje brzmienie:
„§ 6. 1. Prowadzący księgi handlowe obowiązani są sporządzać dzienny raport kasowy, obejmujący stan początkowy i końcowy kasy oraz wszystkie wpływy i wydatki danego dnia. Raport może być sporządzony na osobnych kartach bądź w księdze kasowej. Na dowód zgodności ze stanem rzeczywistym kasy raport powinien być podpisany codziennie przez osobę odpowiedzialną za stan kasy.
  2. U podatników prowadzących księgi handlowe sprzedaż towarów powinna być udowadnianą — niezależnie od innych dowodów, wymaganych przez przepisy prawne — dziennymi zestawieniami sprzedaży, prowadzonymi przez sprzedających i zawierającymi poszczególne kwoty transakcyj sprzedaży, dokonanych przez każdego z nich i wpisanych do zestawienia w chwili sprzedaży. Zestawienia te powinny być ponumerowane i ujęte w osobną dla każdego sprzedającego oprawioną księgę, zaświadczoną przed rozpoczęciem jej prowadzenia przez urząd skarbowy (rewizyjny) właściwy dla podatnika w sprawach podatku obrotowego. Zestawienia sprzedaży powinny być zsumowane codziennie i podpisane przez sprzedającego.
  3. Obowiązek, określony w ust. 2, nie dotyczy: podatników obowiązanych do udowadniania przychodów gotówkowych kwitami z bloczków urzędowego nakładu, przedsiębiorstw państwowych i samorządowych oraz przedsiębiorstw pozostających pod zarządem państwowym i samorządowym. Upoważnia się dyrektorów izb skarbowych do zwalniania — na indywidualne prośby — od obowiązku, określonego w ust. 2, spółdzielni należących do central spółdzielni.
  4. Księgowość podatnika powinna ujawniać bieżąco codziennie wszystkie dokonane transakcje. Transakcje te powinny być zaksięgowane na odpowiednich kontach najpóźniej w ciągu dwóch tygodni od dnia zawarcia transakcji bądź od dnia otrzymania dokumentu, o ile go otrzymano po dniu zawarcia transakcji.
  5. Władze podatkowe pierwszej instancji mogą zezwalać na skutek podań podatników w przypadkach wyjątkowych (np. choroba lub urlop księgowego) na zaległości w księgowaniu poza granice, określone w ust. 4.
  6. Prowadzący księgi handlowe obowiązani są przechowywać — niezależnie od zwykłych dowodów, stanowiących podstawę księgowania — wszystkie dokumenty, wystawiane w ramach istniejącego w ich przedsiębiorstwie systemu kontroli wewnętrznej jak również wszelkie inne dokumenty otrzymane w związku z działalnością przedsiębiorstwa, np. na transakcje zakupu — listy przewozowe, rachunki itp., na sprzedaż — dowody nadania towaru na pocztę, kolej itp.“;
- 3) po § 6 wprowadza się nowy § 6a — w brzmieniu:
„§ 6a. Sprzedaż towarów powinna być wykazywana na koncie sprzedaży, nie zaś na ogólnym koncie towarowym. W przedsiębiorstwach, które oprócz sprzedaży towarów w większych ilościach bądź celem dalszej odsprzedaży lub przeróbki prowadzą także drobną sprzedaż różnorodnych towarów konsumentom, należy obroty z drobnej sprzedaży różnorodnych towarów konsumentom księgować na odrębnym koncie.“;
  - 4) dotychczasową treść § 11 oznacza się jako ustęp pierwszy i dodaje się nowy ustęp drugi w brzmieniu:
„2. Przyjęcie surowców, półwyrobów lub towarów do dalszej przeróbki lub obróbki oraz oddanie nakładcy po dokonanej przeróbce lub obróbce powinno być ujawniane codzien-

nie, w miarę przyjęcia lub wydania, pod względem ilościowym w księgach ewidencyjnych obcych surowców, półwyrobów lub towarów, przyjętych od nakładcy.“;

- 5) w § 12 lit. d) po wyrazach: „innych drobnych wydatków,“ wstawia się wyrazy: „nie włączając kosztów reprezentacyjnych,“;
- 6) dotychczasową treść § 22 oznacza się jako ustęp pierwszy i dodaje się nowy ustęp drugi w brzmieniu:
„2. Przepis § 6 ust. 6 stosuje się odpowiednio.“;
- 7) § 33 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 33. 1. Przepisy § 6 ust. 2 i 3, dotyczące prowadzenia dziennych zestawień sprzedaży,

przepisy § 10, dotyczące odpisów na amortyzację przedmiotów podlegających zużyciu, oraz przepis § 12 o udokumentowaniu wydatków dowodami wewnętrznymi — stosuje się odpowiednio.“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1948 r.

Minister Skarbu:

w z. *Wincenty Jastrzębski*

Minister Przemysłu i Handlu:

Hilary Minc

209

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 24 czerwca 1948 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych.

Na podstawie art. 11 ust. 2 i art. 17 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 31, poz. 210) oraz art. 3 dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64) w brzmieniu dekretu z dnia 27. czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 209) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w niniejszym rozporządzeniu:

- 1) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o obywatelskich komisjach podatkowych i lustratorach społecznych (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 31, poz. 210),
- 2) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

Do art. 4 ust. 1.

§ 2. 1. Przewodniczący obywatelskiej komisji podatkowej ustanawia stałe trzy komplety orzekające obywatelskiej komisji podatkowej i określa ich właściwość terytorialną. W skład każdego kompletu wchodzi jeden ławnik lub jego zastępca, wyznaczony z grona tych ławników lub zastępców, którzy zostali powołani spośród kandydatów, przedstawionych przez organizacje zawodowe zrzeszające podatników.

2. Przydziału spraw do załatwienia przez poszczególne komplety dokonuje przewodniczący obywatelskiej komisji podatkowej.

§ 3. 1. O terminie posiedzenia kompletu obywatelskiej komisji podatkowej przewodniczący lub jego zastępca zawiadamia na piśmie kierownika zespołu lustratorów społecznych najpóźniej na trzy dni przed terminem posiedzenia.

2. Kierownik zespołu uczestniczy osobiście w posiedzeniu kompletu obywatelskiej komisji po-

datkowej z głosem doradczym lub wyznacza w tym celu każdorazowo jednego z lustratorów społecznych, w miarę możliwości tego, który brał udział w zbieraniu materiału wymiarowego w konkretnej sprawie.

3. Nieobecność przedstawiciela zespołu lustratorów społecznych na posiedzeniu kompletu obywatelskiej komisji podatkowej nie wpływa na ważność orzeczeń kompletu.

Do art. 5.

§ 4. Naczelnik urzędu skarbowego (rewizyjnego) wyznacza obywatelskiej komisji podatkowej odpowiednie pomieszczenie w lokalu urzędu do wykonywania czynności urzędowych.

Do art. 6 ust. 1.

§ 5. 1. Obywatelska komisja podatkowa jest powołana do orzekania o wysokości podstawy opodatkowania w zakresie podatków bezpośrednich i danin, pobieranych na rzecz Skarbu Państwa, zarówno o ile chodzi o roczne wymiary podatków, jak i o ustalenie zaliczek na podatki.

2. Wydanie przez obywatelską komisję podatkową orzeczenia w sprawie zaliczki na podatek obrotowy lub dochodowy za pewien okres roku podatkowego nie uzasadnia obowiązku urzędu skarbowego (rewizyjnego) do przekazania obywatelskiej komisji podatkowej sprawy ustalenia dla tego samego podatnika podstawy opodatkowania za cały rok podatkowy.

3. Obywatelska komisja podatkowa nie jest uprawniona do żądania przekazania jej przez urząd skarbowy (rewizyjny) spraw do rozpatrzenia.

Do art. 6 ust. 3 pkt 1).

§ 6. Przekazaniu obywatelskiej komisji podatkowej podlegają przede wszystkim sprawy dotyczące podatników, obowiązanych do prowadzenia ksiąg handlowych.